

2) Czy dyrektywa w sprawie powrotów obywateli państw trzecich stoi na przeszkodzie ustanowieniu sankcji karnej za sam nielegalny pobyt cudzoziemca na terytorium krajowym niezależnej od zakończenia postępowania administracyjnego w sprawie powrotu, które przewidziane zostało w przepisach wewnętrznych i we wspomnianej dyrektywie?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 18 października 2011 r. — Zuheyr Freyeh Halaf przeciwko Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

(Sprawa C-528/11)

(2011/C 370/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad Sofia-grad.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Zuheyr Freyeh Halaf

Strona pozwana: Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerski savet

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 (¹) z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza, by państwo członkowskie przejęło odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o azyl, jeżeli w przypadku osoby ubiegającej się o azyl nie występują osobiste okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie klauzuli humanitarnej z art. 15 tego rozporządzenia, i jeżeli w odniesieniu do państwa członkowskiego właściwego na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia ma miejsce przynajmniej jedna z następujących okoliczności:

a) w aktach Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) przytoczone są okoliczności faktyczne i wnioski, z których wynika, że właściwe z mocy prawa państwo członkowskie narusza przepisy Unii w dziedzinie azylu dotyczące warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl, dostępu do procedur lub jakości procedur rozpatrywania wniosków o azyl;

b) właściwe z mocy prawa państwo członkowskie nie odpowiedziało na wniosek o przyjęcie z powrotem zgodnie z art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003, a rozporządzenie to nie zawiera przepisów dotyczących przestrzegania zasady solidarności zgodnie z art. 80 TFUE?

2) Czy dla celów stosowania art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 jest dopuszczalne, by sąd krajowy państwa członkowskiego, przed którym wniesiono o zastosowanie tego rozporządzenia na podstawie twierdzeń o naruszeniu prawa Unii w dziedzinie azylu w państwie członkowskim właściwym na mocy jego art. 3 ust. 1, badał naruszenie tego prawa i wynikające z tego skutki dla praw osoby ubiegającej się o azyl, które gwarantowane są dla niej w prawie Unii w przypadku jej przekazania do właściwego państwa członkowskiego, bez stwierdzenia naruszenia przez to państwo członkowskie odnośnych przepisów prawa Unii przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w postępowaniu przewidzianym w prawie Unii?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie wnosi się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania dotyczące ustalenia kryteriów naruszenia prawa Unii:

Czy należy uwzględnić jedynie istotne naruszenia prawa Unii i jakimi kryteriami powinien posłużyć się sąd krajowy, aby ustalić te naruszenia dla celów zastosowania interpretowanego przepisu rozporządzenia nr 343/2003?

Czy naruszenie prawa Unii w dziedzinie azylu należy uznać za istotne tylko wtedy, gdy pociąga za sobą naruszenie jakiegokolwiek prawa zagwarantowanego osobie ubiegającej się o azyl w prawie Unii, czy musi być ono ograniczone do naruszenia prawa do azylu w rozumieniu art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Jeżeli na podstawie ogólnych kryteriów i standardów prawa Unii brak jest podstawy prawnej dla uwzględnienia wniosku danej osoby o udzielenie azylu, czy należy wtedy zbadać jedynie naruszenia warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwie członkowskim właściwym z mocy prawa?

3) Jaką treść ma prawo do azylu zgodnie z art. 18 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z jej art. 53 oraz w związku z definicją zawartą w art. 2 lit. c) i motywem 12 rozporządzenia nr 343/2003?

4) Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 należy interpretować w ten sposób, że zezwala sądowi krajowemu państwa członkowskiego na przyjęcie założenia, że domniemanie przestrzegania zasady niewydalania i bezpiecznego państwa w rozumieniu motywu 2 tego rozporządzenia zostaje obalone względem państwa członkowskiego właściwego na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia, jeżeli nie zostało to stwierdzone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przy czym należy uwzględnić, co następuje:

— uznane uprawnienia nadzorcze Biura UNHCR, które wynikają z zobowiązania na mocy art. 78 ust. 1 TFUE do przestrzegania instrumentów prawa międzynarodowego w dziedzinie azylu i wyraźnie na mocy art. 21 dyrektywy Rady 2005/85/WE⁽²⁾ z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich, oraz

— przytoczone w aktach Biura UNHCR okoliczności faktyczne i wnioski, zgodnie z którymi właściwe na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003 państwo członkowskie narusza przepisy prawa Unii w dziedzinie azylu?

- 5) Czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 w związku z istniejącym na podstawie art. 78 ust. 1 TFUE zobowiązaniem do przestrzegania instrumentów prawa międzynarodowego w dziedzinie azylu należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane zwrócić się w procedurze określenia właściwego państwa członkowskiego zgodnie z rozporządzeniem nr 343/2003 o przedstawienie opinii do Biura UNHCR, jeżeli w aktach tego Biura przytoczone są okoliczności faktyczne i wnioski, zgodnie z którymi właściwe na mocy art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 343/2003 państwo członkowskie narusza przepisy prawa Unii w dziedzinie azylu?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie wnosi się o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Jeżeli nie wystąpi się o taką opinię Biura UNHCR, czy narusza to istotnie procedurę określenia właściwego państwa członkowskiego zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 343/2003 i czy naruszone zostaną przez to prawo do dobrej administracji i prawo do skutecznego środka prawnego zgodnie z art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności również w świetle art. 21 dyrektywy 2005/85, który przewiduje prawo tego Biura do przedstawienia opinii przy rozpatrywaniu poszczególnych wniosków o udzielenie azylu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 50, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 326, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 17 września 2011 r. — Ajoke Alarape, Olukayode Azeez Tijani przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-529/11)

(2011/C 370/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Olaitan Ajoke Alarape, Olukayode Azeez Tijani

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy aby rodzic mógł zostać uznany za „rodzica sprawującego faktycznie pieczę”, tak aby wywodzić prawo pobytu z uprawnienia dziecka powyżej 21. roku życia korzystającego z prawa dostępu do kształcenia na podstawie art. 12 rozporządzenia nr 1612/68 (obecnie art. 10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011⁽¹⁾), dziecko to musi: i) pozostawać na utrzymaniu takiego rodzica; ii) zamieszkiwać w gospodarstwie domowym tego rodzica; oraz iii) otrzymywać od tego rodzica wsparcie emocjonalne?
- 2) Jeśli dla celów uzyskania takiego pochodnego prawa pobytu nie jest konieczne wykazanie przez rodzica spełnienia wszystkich powyższych warunków, to czy wystarczy wykazanie spełnienia tylko jednego z nich albo tylko dwóch z nich?
- 3) W odniesieniu do pkt ii) powyżej, czy można nadal uznawać, że dorosłe studiuje dziecko zamieszkuje w tym samym gospodarstwie domowym z jednym z rodziców lub z obojgiem rodziców, jeśli dziecko to mieszka poza domem na czas studiów (z wyjątkiem wakacji i niektórych weekendów)?
- 4) W odniesieniu do pkt iii) powyżej, czy wsparcie emocjonalne udzielane przez rodzica musi charakteryzować się szczególną cechą (mianowicie zażyłością lub bliskością fizyczną), czy też wystarczy, jeśli polega ono na normalnym związku emocjonalnym pomiędzy rodzicem a dorosłym dzieckiem?
- 5) Czy korzystanie przez nieprzerwany okres ponad pięć lat z wynikającego z prawodawstwa Unii prawa pobytu na mocy art. 12 rozporządzenia 1612/68 (obecnie art. 10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011) kwalifikuje do uzyskania prawa stałego pobytu na podstawie rozdziału IV dyrektywy 2004/38/WE⁽²⁾ („dyrektywy o obywatelstwie”) dotyczącego „prawa stałego pobytu” oraz do uzyskania wydania na swoją rzecz karty pobytu na podstawie art. 19 tejże dyrektywy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).